

български книжки

Трайко е малко момче, на десет години. Той е селянче. Селото имъ е разположено полегато, въ политъ на една висока Македонска планина.

Нѣколко години Трайко учи при сръбски учители. Когато постъпи въ училището, не знаеше нито една сръбска дума. Мжчеше се да срича по сръбскитъ буквари и читанки. Учителътъ го хокаше за всѣка погрѣшена дума. Майка му кълнѣше сърбитъ, а баща му слагаше ржка на рамото му и мълвѣше нажаленъ:

— Трай, сине! Трайко ти е името. Кога да е, тукъ пакъ българско ќе биде. Живъ е Господъ. Тогава ще си сборувашъ пакъ на нашио сладъкъ, бащинъ езикъ!

Трайко го слушаше и му вѣр-

ваше, защото, татко му бѣше много ходилъ, много патилъ и много знаеше.

И ето, че думитъ му се сбжднаха — българско е вече! Всичко дойде като на сънъ. Не разбраха кога загърмѣха нѣмскитъ топове, кога избѣгаха сърбитъ. И не мина много, по шосето засвири българска музика, екнаха български пѣсни и се развѣ тревѣтното родно знаме. Плачеха отъ радост старитъ, крещѣха весело „ура“ децата и обсипваха съ цвѣтя войницитъ и тежкитъ топове.

А ето, че отъ две седмици въ селото имъ пристигна и новъ учителъ — български учителъ. Събра той деца и възрастни, говори имъ разпалено. Сжщия день отъ града дойде свещеникъ и отслужи водосветъ